

Радой Ралин
Унгарски градец

Беше пътят задръстен
от войска и коли.
Бяха паднали гъсти,
непрогледни мъгли.

И на път бе – да спreme
във градеца пред нас,
на крака да подремнем,
да починем за час.

Беше толкова черно
и напред, и назад.
Като в сън ни се мерна
стар и тесен площад.

С плътно спуснати щори
вече къщите спят.
Няма никакви хора,
пуст е градският път.

Заковали отрано
свойте пътни врата,
всичко живо, прибрано,
се е свило в нощта.

Всред площада бди само
като воин пост
върху кръста от камък
изоставен Христос.

Ние бием вратите
с вкочанясал юмрук
и ругаем сърдити –
нито глас, нито звук.

Ще си тръгнем обратно
пак по градския път.
Непознатия град ний
ще намразим до смърт.

Беше паднала гъста

и студена мъгла.
Тъй вървахме до късно
с вкочанели тела.

1946

КРАЙ

© 1946 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5829>]